

Kahvila
rakkaudelle

Anneli Salonen

Kahvila rakkaudelle

Anneli Salonen

Kahvila rakkaudelle

SAGA Egmont

Kahvila rakkaudelle

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1995, 2021 Anneli Salonen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728241424

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

1

Oli viimeinen ilta. Marja pesi itsensä suihkussa, puki ylleen valkoisen mekon, föönasi hiuksensa tuuheille kiharoille ja sitoi ne takaa lilan värisellä bougeanvillean oksalla. Kukan Marja oli saanut mieheltä, joka siisti alueen kukkaistutuksia ja pensaita. Mies oli vanha, mutta hänen uurteiset kasvonsa olivat ystävälliset ja samalla arvokkaat. Mies oli usein, ohittaessaan hänen pientä olopihaansa, antanut hänelle kärryistään kukkivan oksan. Heillä ei ollut yhteisiä sanoja, mutta hyväntahtoisuus oli kieli, jota he ymmärsivät.

Marja oli jo iltapäivällä pakannut tavaransa huolellisesti laukkuun, kirjoittanut viestin hotellivirkailijalle ja pannut sen laukun päälle siten, että kantaja sen varmasti huomaisi. Laukun hän nosti oven ulkopuolelle, sillä bussi lähti kentälle aamuyöstä ja matkatavarat haettiin jo iltakymmeneltä vastaanottoon.

Marja katseli ympärilleen huoneessa, sulki terassin oven ja veti verhot ikkunoitten eteen. Hän meni jääkaapille ja otti sieltä pullon, jonka pienen perheravintolan isäntä oli antanut hänelle

jäähyväislahjaksi. Marja oli pariviikkoisen lomansa aikana käynyt päivittäin syömässä tässä pikkupaikassa, sen omistajat olivat hillityn ystävällisiä portugalilaiseen tapaan ja ruoka oli ollut hyvää, ainakin se vähä, mitä hän oli saanut syödyksi. – Medronho-viinaa, tätä algarvelaiset valmistavat mansikkapuun hedelmistä. Minä toivon, että mademoiselle juo Suomessa maljan Sao Rafaelille, oli isäntä pulloa antaessaan eri kielten sekoituksella toivottanut.

Marja otti pullon mukaansa, pysähtyi hetkeksi eteisen peilin eteen ja katsoi valkopukuista itseään; eteisessä ei ollut valoa eikä peilin naisella kasvoja.

Kun Marja painoi oven takanaan kiinni, hänestä tuntui, että hän astui ulos aivan erilaiseen iltaan. Erilaiseen, vaikka ilta hämärtyi aivan samoin kuin ennen, laulukaskaat sirittivät yhtä äänekkäästi kuin aina, aurinko painui mereen yhtä punaisena ja meren puoleisen kukkulan pinjat piirtyivät taivasta vasten yhtä graafisina kuin muinakin iltoina.

Polku, jota Marja lähti kulkemaan, pujotteli kukkivalta hotellialueelta ohi tenniskentän, yli kulottunutta nurmikkoa kasvavan niityn, nousi pinjoja kasvavalle kukkulalle ja laskeutui loivasti alas meren rantaan. Ranta oli autio. Ilma oli viilentynyt, ilta hämärtynyt ja valkoisella hiekalla lojuneet ihmiset lähteneet kukin taholleen. Pienen kalaravintolan ovet oli suljettu, terassin valot sammutettu ja vain ilmassa leijaileva hiillostetun sardiinin tuoksu kertoi eletystä päivästä.

Marja seisoj rannalla ja katseli merta. Kaikki muu katoaa, vain virtaava vesi säilyy, hän ajatteli. Ja meri virtasi. Nyt se oli tyyni, mutta edellisenä päivänä, kun hän oli ollut uimassa, oli merivirta kuljettanut hänet etäälle rokonarpisen kallion kupeeseen, ja hän oli noussut merestä voimattomana ja maannut

hiekkalla pitkään. Tyrskyt olivat lyöneet hänen ylitseen ja hän oli tuntenut itsensä kolhituksi ja yksinäiseksi. Vain kultainennoutaja, hänen jokapäiväinen seuralaisensa, oli istunut etäämpänä.

Marja muisti koiran ja rupesi katselemaan etsien ympärilleen. No, olihan se läsnä. Se istui muutaman metrin päässä hänestä ja tuijotti merelle. Epätavallinen koira, Marja ajatteli. Joka päivä se oli käynyt hänen pihallaan, mutta koskaan se ei ollut ottanut mitään, mitä Marja oli yrittänyt sille tarjota. Koskaan se ei tullut niin lähelle, että sitä olisi voinut koskettaa. Sillä ei ollut kaulapantaa, mutta se oli hyvinhoidetun näköinen, sillä oli kiiltävä turkki, ylväs ryhti ja kummalliset silmät. Ne eivät olleet tavalliset ruskeat koiransilmät, vaan veden väriset, miltei siniset. Marja naurahti: Tuosta koirasta Markku olisi pitänyt. Se olisi pitänyt siitä, kun sillä ei ollut tummia silmiä. – Tummat silmät eivät vastaa katseeseen, oli Markku sanonut. – Miten joku voi upota tummiin silmiin? oli Markku ihmetellyt. Kun he olivat tavanneet ensimmäisen kerran, oli mies miltei ensi sanoikseen sanonut: – Harmaasilmä! Hyvä, että sinulla on harmaat silmät. Marja hymähti; enää Markulla ei ollut rohkeutta eikä halua katsoa harmaisiin silmiin. Ei ainakaan Marjan.

Vaikka ei se silmistä ollut johtunut, että Marja ei ollut koiraa saanut. Kun Markku oli heidän suhteensa alkuaikoina kysynyt mitä Marja haluaa joululahjaksi, hän oli ehdotellut koiraa, mutta Markku oli vain naurahtanut: – Mihin sen silloin panet, kun olet työssä? Tai lomailemme? Koiraa ei otettu, mutta Markku oli ostanut hänelle Caprilta laatan, jossa oli irvistelevän kahlekoiran kuva ja teksti "Cave Canem". – Pane tuo laatta ovellesi. Varoitukseksi, jos turvallisuutta kaipaat, oli Markku vielä ehdotellut.

Ja nyt hän istui täällä kaukana, virtaavan meren äärellä, vierellään kultainennoutaja, jolla oli veden väriset silmät.

Marja muisti medronho-pullon olemassaolon vasta sitten, kun huomasi puristavansa pullon kaulaa sormissaan niin lujasti, että sormet olivat aivan valkoiset ja puutuneet. Hän otti pullosta pitkän kulauksen, toisen ja kolmannenkin. Juoma valui häneen paksuna, makeana ja polttavana ja hänelle tuli irrallinen olo. Hänestä tuntui, että hän leijaili itsestään pois, katseli itseään jostain ylhäältä; pientä, valkoista, kyykistynyttä hahmoa hiekalla.

Siitä oli yli neljä vuotta, kun Marja oli tutustunut Markkuun opiskelutoverinsa häissä. Mies oli tehnyt häneen säväyttävän vaikutuksen. Miehen rento, tyylikäs olemus, huolettoman sujuva juttelu ja kohteliaisuus olivat saaneet hänet hämmentyneen ihastuneeksi. Kun Markku illan kuluessa oli saanut selville, että Marja oli työssä matkatoimistossa, oli hän sanonut: –Tulen tiistaina toimistoosi ja varaan sinulta liikematkan Pariisiin ja saman tien sinut itselleni päivällisseuraksi. Siitä se heidän rakkaustarinansa oli alkanut. Markkuun rakastuminen oli ollut helppoa ja hauskaa eikä aikaakaan, kun hän oli muuttanut Markun luo asumaan, jättänyt työpaikkansa matkatoimistossa ja mennyt työhön Markun liikkeeseen.

– Harjoittelet liikkeenhoitoa, oli Markku sanonut. – Minä perustan sivuliikkeen kotikaupunkiisi ja sinä lähdet sinne sen hoitajaksi. Asutaan sinun luonasi, eihän se ole matka eikä mikään minun ajella päivittäin Helsinkiin. Ja Marja oli ollut kuin marionetti, tanssi Markun vetojen mukaan. Myi ja esitteli muotitietoisille naisille ranskalaisia laatuvaatteita, ensin Helsingissä pari vuotta, sitten kotikaupungissaan, jonka keskustasta Markku oli onnistunut vuokraamaan liikehuoneiston

vilkkaalta kauppakadulta. Mielellään Marja oli mennyt kotiseudulleen työtä tekemään ja asumaan. Helsinkiin hän ei ollut ikävöinyt vähääkään. Hän oli ostanut isältään perimillään rahoilla itselleen asunto-osakkeen tutun rantapuiston liepeiltä, Markku oli tuonut sinne kalusteet, elämä oli tuntunut kaikin puolin valoisalta ja innostavalta. Tosin Marjaa oli kaihtanut pienoinen epäily siitä, miten luksusvaatteiden myynti pikkukaupungissa onnistuisi, olisiko siellä montakaan naista, jotka asustaisivat itseään ranskalaisilla muotihepeneillä. Mutta Markku oli hehkuvine ideoineen vain huitaissut hänen varovaisuudelleen.

Markku oli alkuaikoina ajanut Helsingistä Marjan luo joka ilta ja tuo, Marjan mielestä syvä ja riemukas suhde, oli täyttänyt hänen elämänsä niin täysin, että kaikki muu siihen liittymätön oli saanut jäädä, vain Markku ja liikkeenhoito olivat olleet tärkeää.

Eräänä viikonloppuna, heidän suhteensa alkuaikoina, he olivat olleet matkalla Marjan äidin luo. Lähellä Marjan kotia oli kyläkoulu, jossa oli opettajana Riitta, Marjan ystävä jo lapsuudesta. Marja olisi halunnut poiketa Riittaa tervehtimään, mutta Markulle se olisi ollut "turha viivytys", joten Marjan toive ei toteutunut. – Sinä teet minusta epäsosiaalisen, oli Marja harmissaan mutissut. – Ties koska olen tavannut omia ystäviäni, hän oli vielä jatkanut. – Olethan sinä sosiaalinen, sopeudut minun yhteisöni, eikö se riitä? Markku oli nauraen sanonut ja puristanut Marjaa reidestä.

Mutta Markku oli osannut sopeutua. Aina silloin, kun se oli ollut hänelle eduksi. Marjan äidinkin hän oli valloittanut heti ensi kättelyssä, sillä tämän mielestä Markku oli ollut Marjalle todellinen onnenpotku.

Jospa isä olisi elänyt, Marja mietti, hän olisi nähnyt Markun naamion läpi. Isä, joka oli elänyt paljolti vaistojensa varassa, olisi varmaan sanonut: – Pidä molemmat silmäsi auki.

Marjan silmät alkoivat raottua vasta silloin, kun Markun käynnit olivat harvenneet viikonloppuihin ja lopulta pariin kertaan kuukaudessa ja se riemukas suhde, jonka vallassa he olivat yhteen lyöttäytyneet, oli valahtanut monta piirua viileämmäksi. Marja oli jo aikoja sitten haudannut toiveensa normaalista perhe-elämästä Markun kanssa, myös kuvitelmat loistavasta liikenaisen urasta, sillä Markun laskelmat tuloksellisesta liiketoiminnasta eivät olleet alkuunkaan pitäneet paikkaansa. Päivät olivat kuitenkin kulkeneet, arjet hyvinkin työntouhussa, mutta illat ja ne viikonloput, jolloin Markku milloin mistäkin syystä oli perunut tulonsa, olivat olleet yksinäisiä. Ne olivat kuluneet jotenkuten, Markun puhelujen odotuksessa, kirjojen parissa ja myöhäisiin kävelyretkiin kaupungin hiljaisilla syrjäkaduilla.

Jonkinlaista toivoa paremmasta Marja kuitenkin oli kasvatellut sisällään, mutta ne toiveet olivat kariutuneet eräänä alkukesän aurinkoisena päivänä ja Marjan elämä oli synkistynyt hetkessä: Markku firmoineen oli mennyt konkurssiin. Siinä samassa romahduksessa oli mennyt myös Marjan työpaikka ja asunto, sillä Marja oli antanut asunto-osakkeensa Markun ottaman lainan pantiksi. Markun mukaan rahat oli käytetty liiketoimintaan. Tosiasiassa niillä oli suoritettu Markun osakekeinotteluihin otettu velka.

Marja oli ollut ensin aivan lamaanutunut, sitten raivo oli ottanut hänessä sijansa. Hän oli ollut raivoissaan Markulle ja itselleen. Itselleen siksi, että oli ollut niin hölmön sinisilmäisesti rakastunut ja luottavainen.

Marjan elämässä ei ole kaikki mennyt ihan putkeen. Hänellä on ollut huono tapa ihastua aivan vääränlaisiin miehiin ja siitäkös onkin aiheutunut huonoja seuraamuksia. Kun Marja menettää työpaikkansa, tilanne tuntuu jo täysin lohduttomalta. Onneksi Paula-niminen ystävä tuo myös Marjan elämään kaivattua draivia. Yhdessä naiset päättävät perustaa kahvilan – eikä mitä tansa kahvilaa, vaan paikan, jossa yksinäiset ihmiset voivat kohdata toisensa. Mutta entä Marja itse – voisiko kahvilasta löytyä uusi rakkaus myös hänelle?

Anneli Salonen (1924–2013) oli suomalainen kirjailija, joka julkaisi erityisesti viihteellisiä rakkausromaaneja. Salonen julkaisi esikoisteoksensa ”Maariankukka” vanhemmalla iällä; kirjailija oli esikoisensa julkaisun aikaan 68-vuotias. Päätoimisen uransa Salonen teki tilitoimistoissa.